

underhandle med Eder, og saa kommer vi nok overens om Sagen.“ *M. B.*

Kvinderne i Tyskland.

Fra den tyske Kvindeforening Reform har vi modtaget Underretning om, at denne samtidig med sin Generalforsamling, der afholdes den 15. og 16. Oktober, lader afholde et Kvindemøde, hvortil alle Tysklands Kvinder indbydes.

Foreningen er stiftet Aar 1888 i Weimar, og den har hurtig vundet Tilslutning hele Tyskland over.

Dens Fordring er lige videnskabelig Dannelse for Kvinden som for Manden, og navnlig er det Retten til lægevidenskabelige Studier for Kvinden, der først og fremmest ønskes opnaaet.

Saa langt er Tyskland endnu tilbage, at kvindelige Læger gives der ikke.

Andragende om at faa oprettet en kvindelig Latinskole og at turde besøge Universitetet og Hospitalerne indgav Kvinderne til Rigsdagen i Fjor, det skal under ny Forhandling, naar Rigsdagen nu atter træder sammen, og ventes da bevilget.

Formanden for den tyske Kvindeforening er Fru I. Kettler, der meget energisk arbejder for dette Formaal. Hun holder hyppige Foredrag og udgiver samme i smaa Skrifter, som enhver kan faa at købe. Hun taler livligt og vittigt og forstaar at fremholde just de Punkter, hvor Mændenes Argumenter er svage, naar de vil holde os Kvinder nede i Uvidenhedens Mørke.

Det er jo ret glædeligt, at Tysklands, det store Kulturlands Kvinder ogsaa kommer med i Aarhundredets Bevægelse for at skaffe den ene Halvpart af Menneskeslægten de Menneskerettigheder, som den har maattet undvære saa længe.

Det er glædeligt, at Frihedstrangen begynder at vaagne ogsaa hos dem, saa de klart ser, der gøres dem Uret, naar Kundskabens Dør holdes lukket. Det er denne Dør, de nu til en Begyndelse vil have lukket op paa vid Gab, og er den først aabnet,

saa kommer nok alle de andre Krav frem og gør sig gældende, og vi vil opleve den Tid, da Tysklands Kvindeforening kan slutte sig sammen med Kvindeforeningerne i alle Europas andre Lande, hvis Program for Øjeblikket er saa vidt forskelligt fra deres, idet de alene arbejder for Retten til videnskabelig Dannelse, medens det kun er et af Hovedpunkterne hos os andre.

Vi ønsker dem al mulig Held og Lykke til deres Bestræbelser.

Tivoli

vedbliver at være den mest kendte og den eneste virkelig folkelige Forlystelsesanstalt i København. Her kommer den rigeste Gros-serer med sin elegante Frue og den travelligste Arbejder med sin Kone og sine Børn. Skal københavnske Familier have en Sommerfornøjelse, eller besøger Gæster fra Provinserne Hovedstaden, saa er og bliver Tivoli det Sted, der først søges. Er Vejret daarligt, gaar man i Tivoli, fordi det er saa nær ved Byen, og er Vejret godt, gaar man ogsaa i Tivoli, thi da viser det sig netop i sin Glans. Enhver, Unge, Gamle og Børn, finder her Fornøjelser efter sit Sind, baade de, der kræsent stiller store Fordringer, og de, der kun vil have en Svingom paa den plebejiske Danseestrate.

Men Tivoli er mere end en Forlystelsesanstalt. Det er ogsaa et Slags aabent Landsted i stor Stil, hvor enlig stillede Mennesker, der ikke her Raad til at rejse eller til at ligge paa Landet, nyder deres Fritid.

De bliver Abonnenter, og kan da hver Dag, saa ofte deres Tid tillader det, nyde den friske Landluft, læse Bladene og oplives af de dejlige Omgivelser og de gode Koncerter.

Naar Eftersommeren med sine gule Blade fortæller om Tivolis snarlige Lukning, hører man disse Abonnenter sige med et lille Suk, at nu er snart deres dejlige Tid forbi, nu skal de atter lukkes inde i deres lille ensomme Stue.

Tivoli har i Sommer været meget stærkt besøgt, hvortil det stadigt vekslende Kunstnerpersonale har bidraget, og det vil maaske

more de besøgende Tivoligæster af „Hvad vi vil“s Læsere at høre, hvis de ikke allerede selv har lagt Mærke dertil, at det væsenlig har været kvindelige Kunstnere, der har øvet den største Tiltrækningskraft. Thi naar man undtage de to Koncertorkestre, som jo altid er og vel ogsaa bør være det centrale i Tivoli, saa er det de kvindelige Kunstnere, der i Aar har gjort mest Lykke, og blandt disse har der ikke været faa, som kunde bestyrke Kvindesagsvennerne i den Mening, at Kvinderne, hvad den fysiske Styrke angaar, i alt Fald ikke staar tilbage.

Hvad mener man for Eksempel om de kvindelige Linedansere, af hvilke den ene paa sine Skuldre bærer den anden og i den svimlende Højde danser let over det tynde Tov, eller om Søstrene Ethardo, der ved deres akrobatiske Dans bogstavelig vender hver en Muskel i Legemet med Skønhed og Ynde samtidig med, at de viser Mandskraft. Eller man betragter den henrivende 10aars Pige i Familien Selbini, der bærer sin store Broder paa Skuldrene, medens hun uforsagt sidder urokkelig, kørende yndefuldt paa sin Maskine. — Jo, der er nok ikke lidt Sandhed i den Tale om at kaste Korsettet og klæde sig paa en mere naturlig Maade. Havde de unge Damer, der i Søndags deltog i Cycelebet, klædt sig i en fornuftig, tætsluttende, elastisk Dragt, uden de generende Skørter, vilde de neppe være komne til kort ved Siden af Mændene. Og hvor meget mere klædeligt havde det ikke været? Vi haaber, at naar Tivoli igen foranstalter Væddeløb for Damer, de unge Piger da maa være lidt videre fremskredne i Sporten — men vi kan forsikre dem, at hvis de ikke vil klæde sig mere fornuftigt, kan de roligt spare sig Ulejligheden ved et Kapløb.

Meddelelser.

Læreres og Lærerinders Opmærksomhed henledes særligt paa Foredraget om den franske Kommuneskole, som vil blive afholdt i Kvindelig Fremskridtsforening Mandagen den 14. September Kl. 8¹/₂ Aften i Lokalet, Østergade 15.

3)

Dolce far niente.

Af

Johan Nordling.

Saa havde han gjort sig gode Venner med „Stjernen“, det var lidt vanskeligt i Begyndelsen, men nogle Haandfulde rød, blomstrende Kløver havde gjort Underværker, og nu var de de bedste Venner af Verden. Den havde endogsaa forsonet sig med hans røde Hat, som naar han kom henne mellem Granerne skinnede langt bort.

Paa den fjerde Dag erklærede han omsider at have fundet et Billed værdigt for hans Pensel, og han tog Staffeli, Solskærm, Palet og Farver og begav sig paa Vej henad Strandstien.

Om Aftenen, da Grete kom ned paa Engen, sad han midt i Græsset og malede et Søstykke, som han kaldte det, det vil sige saa meget som blaat Vand og en Mængde fingerede Fartøjer, Dampbaade og Sejlbaade

og saa en Strimmel grønt paa den anden Side; det var Skoven.

„Naa, kom nu herhen, min lille Ven, saa skal De faa at se. Det er en køn Udsigt, ikke sandt?“

„Aa—jo —“ sagde Grete og trak lidt paa Svaret.

Ikke andet end aa—jo? Kan De da ikke se? De maa endelig gaa længere bort, saa — saa Haanden for Øjet. Det er nemlig Impressionisme, ser De. Ved De, hvad Impressionisme vil sige?“

„Ih nej.“

„Jo, se, Impressionisme i Malerkunsten, det er — det vil sige — ja — jeg véd ikke rigtigt, hvorledes jeg skal udtrykke mig — noget — noget vist, De forstaar. — Lige meget. — Skal De malke?“

„Ja.“

„Vil De lære mig det?“

„De kan ikke lære det.“

„Kan jeg ikke. Jeg kan alt, hvad jeg vil.“

„Naa, vær saa god da.“

Hun rakte ham Stolen og Strippen, og han satte sig i Lave. Det gik forskrække-

ligt kejtet i Begyndelsen og Grete lo af fuld Hals, men saa viste hun ham lidt til Rette, og hvordan det nu end var, saa fik han en klar, hvid Straale til at strømme ned i Strippen. Han satte den fra sig og rejste sig med en triumferende Mine:

„Hvad sagde jeg? Nu kan De fortsætte.“

Saa stod han ved Siden af og saa' til medens hun malkede, som han havde gjort det mange Gange før. Hun havde saa smukke Arme, sagde han, at hun aldrig burde bestille andet. Hun lo bare ad ham.

Da hun var færdig og vilde gaa, holdt han hende fast i Haanden.

„Hvorfor saa travlt?“

„Jeg maa gaa hjem med Mælken. Mo'r venter.“

„Aa, bliv lidt og snak med mig. Bare et lille Øjeblik.“

„Jeg kan ikke.“

„Jeg bønfalder“, sagde han, kastede sig paa Knæ foran hende og strakte Armen i Vejret.

Uf, hvor De er utaalelig. Vil De nu straks staa op;“ hun stampede med Foden